

حکایت طبابت صادقانه و ماندگار دکتر محمدحسن باقری در محله شهید قربانی

پزشکی که سنگ صبور ۳ نسل است

۴

راه تجربه

محمدرضا فیضی اساده است و ترو تمیز نه دکوراسیون پرطمطراقی دارد. نه میز و صندلی های آن چنانی. چند دقیقه انتظار مان برای آمدن پزشک قدیمی محله شهید قربانی به تماشای در و دیوار مطب و تصور هزاران بیماری می گذرد که در این سه دهه، باحالی نامساعد به اینجا آمده اند و او باروی گشاده و نسخه هایی شفاف بخش، بیماران خود را به امید سلامتی، بدرقه کرده است.

«سلام آقای دکتر!» صدای منشی، باعث می شود مردم بلند قامت، لاغر اندام و ساده پوشی را که با عجله، به درون مطب پامی گذارد به جای آوریم: «محمد حسن باقری»، صاحب تابلو نصب شده روی در ورودی که آوازه خبرخواهی اش میان اهالی محله، پیچیده است. پزشک خوش نامی که اعضای شورای اجتماعی محله شهید قربانی ابتدای شهریور به مناسبت روز پزشک به سراغش رفتند و از زحمات چندین ساله او قدر دانی کردند.

نمی شود. گاهی بیمار بیش از دارو، به گفتن از شرایطش و شنیدن توضیح نیاز دارد؛ به اینکه کسی برایش وقت بگذارد و بگوید مشکلی که دارد، آن قدرها هم که فکر می کند، نگران کننده نیست.

او می گوید یکی از کارهایی که همیشه انجام داده، گفت و گو با بیماران بوده است: «خیلی وقت ها این صحبت، بیشتر از دارو تأثیر دارد. مریض، از روی رویه معمول، توقع دارد فلان دارو را برایش بنویسی، ولی اگر خوب با او صحبت شود، خیلی از مشکلات حل می شود و دیگر نیازی به دارو و هزینه های اضافی نیست.»

شاید همین نگاه باعث شده است بعضی بیماران، برای مشورت سراغ او بیاورند. آن ها گاهی ای ندارند از اینکه ویزیت شدنشان به نسخه ای جدید ختم نشود؛ برای آن ها دکتر باقری، پزشکی است که گوش شنوا دارد.

اهالی قدر شناس هستند

محله شهید قربانی با همه رشد خود در این سال ها، ساکنانی دارد که شرایط اقتصادی را با دشواری سپری می کنند. پزشک معتمد محله، این وضعیت را نه به واسطه شنیدن از دیگران، بلکه از نزدیک دیده و لمس کرده است. می گوید: زمانی به خانواده ها توصیه می شد برای بهبود تغذیه، پروتئین بیشتری مصرف کنند؛ از لبنیات گرفته است تا تخم مرغ و مرغ و گوشت قرمز، اما امروز شرایط اقتصادی بعضی خانواده ها طوری است که خرید این مواد غذایی، برایشان ساده نیست.

دکتر آقای دکتر از شرایط معیشتی بیماران شایسته است برای دریافت ویزیت از نیازمندان، سخت گیری نکنند. ارتباط مستمر با مراکز خیریه و مساجد محله برای پذیرش بیماران نیازمند، نیز از همین دیدگاه ناشی می شود.

وقتی از او می خواهیم ویژگی دوست داشتنی اهالی محله را بگوئیم، بدون درنگ، به کم توقع بودن و قدرشناسی اهالی، اشاره می کند و ادامه می دهد: مردم می فهمیده هستند و قدر کاری را که برایشان می کنی، می دانند. نمونه حی و حاضرش همین ابتدای شهریور، جمعی از اهالی محله با لوح تقدیر و هدیه به سراغ آمدند و خوشحالم کردند؛ این برایم ارزشمند است.

حضور آقای دکتر، طوری با تار و پود هویت محله، گره خورده است که اهالی، نبودنش را حتی برای چند روز، بزرگ می بینند و اگر چند روزی برای مسافرت و تجدید قوا، مطب را تعطیل کند، سراغش را می گیرند.

کشاورز زاده ای که پزشک شد

متولد ۱۳۴۸ است، در کدکن، از توابع تربت حیدریه که آن زمان، آن چنان آباد نبود. دوران ابتدایی و راهنمایی را در روستا گذرانده است؛ برخلاف تصور کلیشه ای، در خانواده ای که نه آن چنان مرفه بود و نه تحصیل کرده: «همین قدر بگویم وضعیتمان در حد متوسط بود. پدرم از راه خرید و فروش محصولات کشاورزی زندگی را می چرخاند.»

پایان دوران دانشجویی در دانشکده پزشکی مشهد، او را برای طبابت به محله شهید قربانی رسانید؛ جایی که سه دهه از زندگی حرفه ای اش در آن رقم خورده است. آقای دکتر، زمان را به آبان ۱۳۷۷ عقب می راند و ادامه می دهد: برای مجوز خدمت آن موقع باید چهار سال در یک منطقه محروم خدمت می کردم، آن هم خارج از محدوده شهری. اینجا را انتخاب کردم. آن موقع، محله شهید قربانی حال و هوای امروز را نداشت. خیابان های شهید شاهی و جماران خاکی بود و رفت و آمد خودروها هم بی رونق. مانند در این منطقه بیشتر از آنکه یک انتخاب اقتصادی باشد، به خاطر نیاز مردم محله بود.

رابطه ای فراتر از یک نسل

سال ها گذشت و محله آرام آرام تغییر کرد. خیابان ها آسفالت و ساختمان ها بیشتر شد و رفت و آمد ها رونق گرفت؛

درمان، همیشه با نسخه نیست

برای دکتر باقری، طبابت فقط به نوشتن نسخه ختم

حسن آقا، پزشکی از جنس مردم

سید محمد احمدی

همسایه دیوار به دیوار مطب

حدود ۲۵ سال است که دکتر باقری را می شناسم و از همان سال های اول هم او را «حسن آقا» صدا می کنم. آدمی خاکی و صمیمی است و با اینکه پزشک است، خودش را از مردم جدا نمی داند.

هر روز که سر کار می آید، اول سری به عطاری ما می زند، حال و احوالی می کند و بعد به مطب می رود. همیشه هم سعی می کند در سلام کردن پیش قدم باشد و همین رفتارهای ساده، آدم را به او نزدیک می کند.

خدا را شکر تا امروز زیاد گذرم به پزشک نیفتاده، اما هر وقت یکی از اقوام یا آشنایان نیاز به پزشک داشته باشند، حتی اگر از راه دور باشند، دکتر باقری را معرفی می کنم. چون هم کارش را خوب بلد است و هم تا جایی که من دیده ام، برای بیمار وقت می گذارد و با دل و جان کارش را انجام می دهد.

مهربانی، نسخه همیشگی دکتر باقری

علی اکبر طیبی

عضو شورای اجتماعی محله شهید قربانی

من از بچگی دکتر باقری را به مهربانی و خوش اخلاقی می شناسم. معمولاً بچه ها وقتی اسم دکتر می آید کمی می ترسند. اما دکتر باقری با آن برخورد خوب و خنده رویی که دارد، کاری کرده که بچه های این محله خیلی راحت با او ارتباط بگیرند.

چیزی که همیشه در دکتر دیده ام، این است که خوب به حرف آدم گوش می دهد. وقتی مریض می شوم و پیشش می رویم، با حوصله وقت می گذارد و اجازه می دهد کامل صحبت کنیم. بعد هم با دقت تشخیص می دهد و اگر لازم باشد دارو تجویز می کند.

به نظرم همین مهربانی، صبوری و خنده رویی باعث شده است دکتر باقری برای اهالی این محله فقط یک پزشک نباشد و خیلی ها با خیال راحت برای درمان سراغش بروند.

